

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody :

Ručení žalovaného za následky úrazu, jímž nezletilá žalobkyně byla postížena, bylo by lze opřít jen o jeho zavinění (§§ 1295, 1296 obč. zák.). V té příčině uvedla žalující, že žalovaný F. jí přikázal, aby vypomáhala u Michala Sch-a při mláčení, čímž prý za služby konané Sch-ovi převzal odpovědnost a že Sch. přímo zavinil úraz, poněvadž přikázal žalobkyni nebezpečnou práci na horním patře stodoly, nedostatečně pokrytém krajinami (§ 1157 obč. zák.); dále poukazuje žalobkyně k tomu, že byla tehdy 17letá a podobnou práci nikdy ještě nekonala, a že žalovaný F. věděl, kde a jak žalobkyně jest zaměstnána. Odvolací soud spatřuje zavinění žalovaného v tom, že strpěl, že nezletilá žalobkyně bylo Sch-em použito k nebezpečné práci, kterou dosud nekonala, že si toho byl vědom i žalovaný F., poněvadž poměry znal a praví, že jeho odpovědnost netkví jediné a hlavně v zanedbání zákonných povinností (§ 1157 obč. zák.), nýbrž i ve všeobecných ustanoveních občanského zákona o náhradě škody, poněvadž žalovaný zanedbal nutnou péči a pozornost, trpěl-li a nezabránil-li tomu, aby poškozená setrvala na nebezpečném místě. Jest tu rozeznávati otázku vlastního zavinění žalovaného F. a otázku ručení jeho za případné zavinění Michala Sch-a. Odpověď na otázku druhou je snadná. Šlo by o ručení za cizí protiprávní čin a poněvadž tu nejsou předpoklady § 1313 a) (protože žalovaný nepoužil Sch-a jako svého pomocníka ke splnění nějaké své smluvní povinnosti), ani § 1315 obč. zák. (protože žalovaný nepoužil k opatření svých záležitostí v osobě Sch-a jako svého zaměstnance nezdatného pomocníka, jenž způsobil škodu žalující straně), není žalovaný odpovědný za jednání Sch-ovo, i kdyby tento se byl dopustil protiprávního činu (§ 1313 obč. zák.). Porušení povinností uložených službodárci §em 1157 obč. zák. tu není, neboť nešlo o práci v místnostech žalovaného, nýbrž v podniku cizím, ohledně něhož žalovaný žádné odpovědnosti neměl. Zbývá tedy pouze řešiti otázku, zda již v tom, že žalovaný přikázal žalobkyni, aby vypomáhala Sch-ovi při mláčení a pak se o to nestaral, jak byla zaměstnána, a nebránil tomu, že jí byla přikázána práce nebezpečná, lze shledati zavinění. V tom, že žalovaný nezletilé R. obecně přikázal, aby vypomáhala Sch-ovi při pracích spojených s mláčením, jistě zavinění shledati nelze, neboť z tohoto příkazu nehrozilo žalobkyni žádné nebezpečí. Odpovědnost za to, jak v hospodářství Sch-ově byla zaměstnána, nestihá však žalovaného F-a, nýbrž pouze Sch-a, jenž práci jí přikázal.

Čís. 14337.

Obnova řízení z důvodu § 530 čís. 7 c. ř. s. nemá místa v rozepřích, o nichž platí zásada vyšetřovací, pokud lze nové skutečnosti a průvody uplatniti ještě v řízení opravném.

(Rozh. ze dne 27. dubna 1935, Rv I 2625/34.)

Rozsudkem krajského soudu civilního v P. ze dne 15. října 1931 bylo manželství žalobkyně se žalovaným rozloučeno bez její viny pro duševní

chorobu. Žalobkyně domáhá se obnovy tohoto rozlukového řízení, uvádějí, že žalovaný dopouštěl se cizoložství od roku 1914, jenž bylo příčinou vypuknutí duševní choroby u ní, a že opatrovník její se o této okolnosti dozvěděl až v polovici ledna 1932 ze soudních spisů, kdy byl již rozsudek prvního soudu o rozluce manželství vyneseno.

Nižší soudy žalobu o obnovu zamítly zjistiť, že opatrovník žalobkyně o cizoložném poměru žalovaného věděl již před vydáním rozsudku o rozluce.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody :

Není třeba řešiti zásadní a spornou právní otázku, zda by byla žaloba o obnovu řízení přípustna, kdyby byla pravoplatným rozsudkem již rozluka vyslovena, protože v hlavním sporu rozsudek soudu první stolice nenabyl dosud moci práva. Ježto však jest řízení o rozluce manželství ovládáno zásadou vyšetřovací a novoty v řízení opravném nejsou vyloučeny, pokud arciť se vztahují jen k vyšetření důvodu rozluky, jenž byl uplatňován v první stolici (na př. čís. 1626 a 11731 sb. n. s.), nemůže míti žaloba o obnovu z důvodu § 530 čís. 7 c. ř. s. úspěch, pokud lze nově tvrzené skutečnosti a průvody uplatniti ještě ve hlavním sporu. Předpis § 530 čís. 7 c. ř. s. týká se totiž jen takových nových skutečností a průvodů, jichž v hlavním sporu již použití nelze, zejména pro zákaz novot v opravném řízení. V souzeném případě však uplatnila žalovaná v hlavním sporu v odvolání v podstatě tytéž nové skutečnosti a průvody, které uplatňuje v nynějším sporu o obnovu podle § 530 čís. 7 c. ř. s. a o odvolání nebylo ještě rozhodnuto. Jsou tedy rozsudky nižších soudů ve výroku správné, třebaže z jiných důvodů, než soudy ty uvedly.

Čís. 14338.

Zmatečností podle § 477 čís. 4 c. ř. s. není, byl-li o termínu nuceného prodeje svršků uvědomen povinný osobně a ne vykázaný právní zástupce povinného.

(Rozh. ze dne 27. dubna 1935, R II 152, 153/35.)

První (exekuční) soud nezpravil o termínu nuceného prodeje svršků právního zástupce povinného, nýbrž přímo povinného. Stížnosti povinného podané z tohoto důvodu podle § 68 ex. ř. do prodeje svršků první soud nevyhověl proto, že dražební edikt byl doručen povinnému den před dražbou, takže mohl uvědomiti včas o dražbě svého právního zástupce případně svoji manželku, o níž tvrdil, že by byla při dražbě prodávala. K rekursu povinného zrušil rekursní soud dražbu a příklep zabavených věcí, vycházející z právního názoru, že doručení dra-